

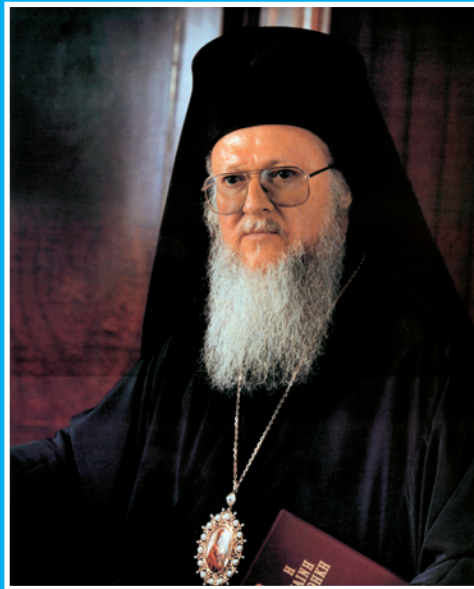

Ὁ ΛΟΓΟΣ ΤῶΝ ΘΕΛόνΤΩΝ ΣΩΘῆΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΜΗΝΥΜΑ
ΤΗΣ Δ. Θ. ΠΑΝΑΠΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΗΜΕΡΑΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
(5 Ἰουνίου 2010)

Ἐπί ἔτη πολλά ἀσχολουμένη ἡ ἡμετέρα Μετριοτής περί τὰ προβλήματα τὰ σχέσιν ἔχοντα πρὸς τόν περιβάλλοντα ἡμᾶς κόσμον, διεπίστωσεν ὅτι βασικόν αἶτιον πασῶν τῶν καταστροφῶν ἐν τῇ δημιουργίᾳ εἶναι ἡ πλεονεξία καί

ἡ συνεχῆς τάσις ἀκράτου πλουτισμοῦ τῶν κατοίκων τῶν λεγομένων «ἀνεπτυγμένων» χωρῶν.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρες ἐδίδαξαν ἀλλά καί ἐζησαν τόν Παύλειον λόγον «ἔχοντες διατροφάς καί

σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τιμ. 6, 8) ἀκολουθοῦντες ἐν ταύτῳ τὴν Σολομώντειον προσευχὴν «πλοῦτον καὶ πενίαν μὴ μοι δῶς, σύνταξόν δέ μοι τὰ δέοντα καὶ ἀντάρκη» (Παροιμιαὶ ΚΔ΄). Τὰ περαιτέρω τούτων «εἰς τὴν ἀπηγορευμένην περπεριαν ἐκπίπτουση», ὡς διδάσκει ὁ φωστήρ τῆς Καισαρείας, ὁ μέγας Βασίλειος.

Καθὰ δέ λέγει ὁ τῆς ἡμετέρας Μετριότητος προκάτοχος, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος Ἰωάννης, «φεύγωμεν ἐν ἅπασιν τοῖς πράγμασι τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν χρεῖαν ὑπερβαῖνον» (ὁμιλία ΛΖ΄ εἰς τὴν Γένεσιν), διότι αὕτη «πρὸς ἐσχάτην ὠμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν γυμνάζει τοὺς ἀλόντας» (Ὁμιλία ΠΓ΄ εἰς Ματθαῖον) καὶ «οὐκ ἀφήσιν ἀνθρώπους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ θηρία καὶ δαίμονας» (Ὁμιλία ΛΘ΄ εἰς Α΄ Κορινθίους).

Ἔχοντες λοιπὸν κατὰ νοῦν ὅτι Ὁρθοδοξία σημαίνει τὴν ἀπόρριψιν παντός περιττοῦ καὶ ὅτι Ὁρθόδοξος Χριστιανός εἶναι «οἰκονόμος καλὸς ποικίλης χάριτος Θεοῦ» (Α΄ Πέτρου 4, 10), περαίνουμεν τὸ ἀπλοῦν τοῦτο μήνυμα διὰ τινος παλαιᾶς μικρᾶς ἱστορίας, ἐξ ἧς πᾶς

νοήμων δύναται νὰ ἀντιληφθῇ πῶς οἱ παλαιοί, ἄνευ πτυχίων, ἀλλ' ἐν θερμῇ πίστει καὶ σεβασμῷ πρὸς τὴν δημιουργίαν, ἀντελαμβάνοντο τὴν οὐσίαν τοῦ τί ἐστὶ περιβάλλον καὶ πῶς διατηρεῖται ἀνέπαφον καὶ αἰεὶ ἀκμάζον:

Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ τοῦ Σινᾶ, «περὶ Γεωργίου· Τούτῳ τῷ δικαίῳ Γεωργίῳ παρέβαλόν ποτε ὀκτώ Σαρακηνοὶ πει-

νῶντες, καὶ μηδὲν τό σῦνολον τοῦ αἰῶνος τούτου ἐσχηκῶς δοῦναι αὐτοῖς, τὴν γὰρ κάππαριν τὴν ἀγρίαν ἦν ὠμὴν ἤσθιε, δυναμένην καὶ κάμηλον ἀποκτεῖναι τῇ πικρότητι, οὐκ ἠδύναντο ἐσθίειν. Ὁρῶν οὖν αὐτοὺς δεινῶς λιμῶντοντας, λέγει ἐνὶ ἐξ αὐτῶν Ἰαβέ τό τόξον καὶ πέρασον τόν βουνόν τοῦτον· εὐρή-

σεις ἀγέλην αἰγαγρίων καὶ τόξευσον ἐν ἐξ αὐτῶν, οἶον θέλεις καὶ μὴ δοκιμάσης τοξεῦσαι ἄλλο. Απελθὼν οὖν ὁ Σαρακηνός καθὼς εἶπεν αὐτῷ ὁ γέρον καὶ τοξεύσας καὶ σφάξας τό ἕν, ἐδοκίμασε τοξεῦσαι καὶ ἕτερον, καὶ εὐθέως ἐκλάσθη τό τόξον αὐτοῦ. Ἐλθὼν οὖν καὶ ἐνέγκας τό κρέας διηγῆσατο τοῖς ἐταίροις αὐτοῦ τό γεγονός εἰς αὐτόν».

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν Ἱ.Μ. Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας

Ἰδιοκότης: ἸΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παῖσιος

Ἐπὶ τῆς ὕλης: Ὁμάδα Ἱερέων καὶ λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.im-leka.gr Email: imkalymnoy@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή: ΣΑΪΤΗ τηλ. 210-34.76.090

Ἄγιολόγιο

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ - ΠΑΝΑΓΗΣ ΜΠΑΣΙΑΣ

Οἱ Ἄγιοι μας εἶναι οἱ ἀπλανεῖς ὁδηγοὶ τῆς οὐρανόπορείας τοῦ χριστιανοῦ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ εὐωδέστατα ἄνθη τοῦ Κεφαλληνιακοῦ λειμῶνος εἶναι καὶ ὁ νεοφανής, Ὁσιος Παῖσιος Παναγῆς Μπασιάς.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ληξουρίου τὸ ἔτος 1801 ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Τυπάλδο - Μπασιά καὶ τὴν Ρεγγίνα τὸ γένος Δελλαπόρτα, εὐσεβεῖς καὶ εὐκατάστατους ἀνθρώπους.

Ἐλαβε σοβαρὴ γραμματικὴ μόρφωση ἀφοῦ γινώριζε τὴν Ἰταλική, Γαλλικὴ καὶ Λατινικὴ γλῶσσα.

Στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του διορίζεται γραμματοδιδάσκαλος καὶ ἐξασκεῖ τὸ λειτούργημα τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ ριζοσπαστικὰ κηρύγματα τῶν Κοσμᾶ Φλαμιάτου καὶ Εὐσεβίου Πανᾶ, Ἐκκλησιαστικῶν ἀναστημάτων τῆς ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι υπεράσπιζον ὅτι οἱ Ἄγγλοι (κυρίαρχοι τῆς Ἑπτανήσου) προστάται, οὐσιαστικὰ τύραννοι, ἐπιβουλεύονται τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν κατοίκων, ἀφήνει τὸ δημόσιο σχολεῖο καὶ παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον συνεχίζων τὴν ἀποστολήν του.

Σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, ἔχων ἔμφυτη κλίσην ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ Πολιοῦχου μεγάλου Ἀσκητοῦ,

Ἄγιου Γερασίμου καὶ τοῦ γείτονός του, ἐπίσης μεγάλου Ἀσκητοῦ, Ἄγιου Ἀνθίμου, ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ φθάνει εἰς τὸ “ξηροσκοπέλο” μικρὸ νησάκι εἰς τὴν κάτω Λειβαθῶ, Βλαχερνῶν καὶ τόπος ἐξορίας Κληρικῶν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους.

Ἐξόριστος τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἦτο καὶ ὁ περίφημος Ζακύνθιος Κληρικός Νικόλαος Καντούνης.

Δέν ἔμεινε ὅμως πολὺ διάστημα καμφοεῖς ἀπὸ τὰς ἰκεσίας τῆς χήρας μητέρας

του καί τῆς ἀπροστάτευτης ἀδελφῆς του.

Ἐπιστρέφει λοιπόν μοναχός εἰς τόν κόσμον, ἀλλά ὀλόκληρη ἡ ζωή του ἀποδεικνύεται συνεχῆς ἀσκητικός ἀγών καί συνεπῆς ἐπαγρύπνησις τῶν μοναχικῶν ἰδεῶν καί ἀποφάσεών του.

Τό 1836 χειροτονεῖται διάκονος καί Πρεσβύτερος ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας Παρθενίου Μακρῆ.

Ἐξῆς διὰ τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του. Ἐλειτούργει τακτικῶς ἤ καί καθ' ἐκάστην, κηρύσσων συγχρόνως. Τό ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας διήρχετο τάς οἰκίας τῶν πιστῶν, ὅπου ὑπῆρχε χρεία, ὑλική καί πνευματική, πόνος, θλίψις καί συμπαρίστατο νοσητῶν καί παρηγορῶν. Διεκτίθη ὡς ἐξομολόγος, φρονιτίζων ἵνα ἐντυπωθῆ εἰς τάς ψυχάς τῶν χριστιανῶν ἢ εἰκῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἔλαβε παρά τοῦ Θεοῦ τό χάρισμα τῆς προφητείας καί “προὔλεγε τά μέλλοντα συμβαίνειν εἰς πρόσωπα, οἰκογενείας καί γενικώτερον τῆς κοινωνίας”, ὅπως γράφεται εἰς τήν εἰσήγησιν τῆς ἀγιοποιήσεώς του.

Πράγματι μέχρι τῶν ἡμερῶν μας φθάνει ὁ ἀπόηχος τῶν πολλῶν θαυμάτων, τῶν προφητειῶν καί τῆς ἐν γένει ἀγίας ζωῆς του.

21 Μαΐου 1864 γεύεται τῆς χαρᾶς τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μέ τήν Μητέρα Ἑλλάδα διὰ τήν ὁποίαν εἰργάσθη μέ τόν ἰδικόν του ἀντιστασιακόν τρόπον πλησίον τῶν ἠρώων ριζοσπαστῶν, διατηρῶν καί καλλιεργῶν τήν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, εἰς τόσον δυσκόλους πολιτικές καί κοινωνικάς περιόδους.

Τό 1867 μέ τούς φοβερούς σεισμούς τῆς Παλλικῆς γκρεμίζεται ἡ οἰκία του καί ἔκτοτε φιλοξενεῖται “πένης, πολ-

λούς δέ πλουτίζων”, “μηδέν ἔχων καί τά πάντα κατέχων” εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου του Ἰωάννου Γερουλάνου, πατρός τοῦ σπουδαίου χειρουργοῦ Μαρίνου Γερουλάνου.

Λόγω τῆς διαδοθείσης φήμης ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων (ἐμφανῶς κεκοσμημένος προφητικῶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματι), ἀποφεύγων τό φοβερό ὕφαλο τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τόν ἐπάρατον ἐγωισμόν, καταφεύγει εἰς τήν γνωστήν μέθοδον μεγάλων ἀσκητῶν νά προσποιεῖται τόν τρελλόν καί ἔτσι συγκαταριθμεῖται εἰς τήν χορείαν τῶν διὰ Χριστόν σαλῶν ἀγίων.

Διά πέντε ἔτη ταλαιπωρεῖται κλινῆρης ἀσθενῆς συνεχίζων νά εὐλογεῖ, νά εἰρηνεύει, νά καθοδηγεῖ, νά συμβουλεύει τούς χριστιανούς οἱ ὅποιοι νυχθημερόν τόν ἐπισκέπτονται.

Ἐκεῖ δέχεται τήν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ εἰς τόν ὁποῖον προλέγει τήν ἀνάρρησίν του εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκοιμήθη 7 Ἰουνίου 1888 καί εἰς τήν πάνδημον μετά τριήμερον κηδεῖα του ἐξεφώνησε περίφημον ἐπικήδειο ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός Καλλιγᾶς.

Ἡ παρουσία τῆς ἀγίας βιοτῆς του, οἱ διηγήσεις τῶν θαυμάτων του, παρέμειναν ζωνταναί καί ἀνεξίτηλαι εἰς τήν συνείδηση τῶν χριστιανῶν καί μετά ἀπό 88 χρόνια ὀδήγησαν τόν τότε Μητροπολίτην Κεφαλληνίας Προκόπιον νά πραγματοποιήσῃ ἀνακομιδῆν τῶν ἀγίων λειψάνων του.

Ἡ διαδικασία ἀγιοποιήσεως τοῦ Ἁγίου ἀπό τόν Οἰκουμενικόν θρόνον, λόγω τῶν γνωστῶν θλιβερῶν Ἐκκλησι-

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Ο Χριστός θέλει κι ευχαριστεῖται νά σκορπάει τή χαρά, νά πλουτίζει τούς πιστούς Του μέ χαρά. Εὐχομαι “ἵνα ἡ χαρά ὑμῶν ἢ πεπληρωμένη”. Αὐτή εἶναι ἡ θρησκεία μας. Ἐκεῖ πρέπει νά πᾶμε. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Παράδεισος, παιδιά μου. Τί εἶναι Παράδεισος; Ὁ Χριστός εἶναι. Ἀπό ἔδω ἀρχίζει ὁ Παράδεισος. Εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο. Ὅσοι ἐδῶ στή γῆ ζοῦν τόν Χριστό, ζοῦν τόν Παράδεισο. Ἔτσι εἶναι, πού σᾶς τό λέγω. Εἶναι σωστό, ἀληθινό αὐτό, πιστέψτε με! Ἔργο μας εἶναι νά προσπαθοῦμε νά βροῦμε ἕναν τρόπο νάμποῦμε μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶναι νά κάνει κανεῖς τά τυπικά. Ἡ οὐσία εἶναι νά εἴμαστε μαζί μέ τόν Χριστό. Νά ζυπνήσει ἡ ψυχὴ καί ν’ ἀγαπήσει τόν Χριστό, νά γίνει

ἀγία. Νά ἐπιδοθεῖ στό θεῖο ἔρωτα. Ἔτσι θά μᾶς ἀγαπήσει κι Ἐκεῖνος. Θά εἶναι τότε ἡ χαρά ἀναφαίρετη. Αὐτό θέλει →

αστικῶν γεγονότων τῆς Κεφαλληνίας, καθυστέρησε, καί μετά τήν ἐνθρόνησιν, ὁ εἰρηνοποιός καί εἰρηνοφόρος νέος Ποιμενάρχης κ.κ. Σπυρίδων ἐτέλεσε μέ Ἐκκλησιαστική λαμπρότητα καί μεγαλοπρέπεια τās ἐορτάς ἀνακηρύξεως τοῦ Ἁγίου τήν 7ην Σεπτεμβρίου 1986 μέ ἐκπροσώπησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί πλειάδα Ἀρχιερέων, ἐκδοθείσης Θ’ Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Ἀποφάσεως 4 Φεβρουαρίου 1986.

Τόν Ἅγιον ἐγκωμίασαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός Καλλιγᾶς, ὁ Ἱερεὺς λόγιος Ζήσιμος Τυπάλδος, καί ἔγραψεν ὁ Ἀκαδημαϊκός Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος, ὁ Ἀρχιμ. π. Ἡλίας Μαστρογιαννόπουλος,

ὁ Ληξουριώτης Ἀρχιερεὺς Τρίκκης καί Σταγῶν Χερουβεῖμ Ἄννινος καί ὁ Αἰδεσιμολ. π. Κωνσταντῖνος Γκέλης.

Τόση εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τῆς προσωπικότητός του ὥστε ὁ σατυρικός ποιητής Ἀνδρέας Λασκαράτος, παρά τό ἀντικληρικό, τό ἀντιπαραδοσιακό του πνεῦμα, εἰς τήν ὑποσημείωσιν 6 τοῦ ἔργου του “Μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς” σημειώνει: “Ἐτίμησα καί ἀγάπησα μάλιστα τήν ἀρετὴν κάθε πού τήν εὑρηκα καί στά ράσα”.

Ὁ σημερινός προσκυνητὴς εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυρίδωνος Ληξουρίου ἔχει τήν δυνατότητα νά προσκυνήσει τὰ ἅγια λείψανα ἐντός ἀργυρῆς λάρνακος καί τόν τάφον τοῦ Ἁγίου.

πιό πολύ ό Χριστός, νά μᾶς γεμίζει από χαρά, διότι εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς...

...Ό ἔρωτας πρὸς τόν Χριστό εἶναι κάτι ἄλλο. Δέν ἔχει τέλος, δέν ἔχει χορτασμό. Δίνει ζωή, δίνει σθένος, δίνει ὑγεία, δίνει, δίνει, δίνει... Κι ὅσο δίνει, τόσο πιό πολύ ό ἄνθρωπος θέλει νά ἐρωτεύεται. Ἐνῶ ό ἄνθρώπινος ἔρωτας μπορεῖ νά φθείρει τόν ἄνθρωπο, νά τόν τρελάνει. Όταν ἀγαπήσαμε τόν Χριστό, ὅλες οἱ ἄλλες ἀγάπες ὑποχωροῦν. Οἱ ἄλλες ἀγάπες ἔχουν κορεσμό. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει κορεσμό...

...Ό ἄνθρωπος ἔχει τέτοιες δυνάμεις, ὥστε νά μπορεῖ νά μεταδώσει τό καλό ἢ τό κακό στό περιβάλλον του. Αὐτά τά θέματα εἶναι πολύ λεπτά. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Πρέπει νά βλέπομε τό καθετί μέ ἀγαθό τρόπο. Τίποτα τό κακό νά μή σκεπτόμαστε γιά τούς ἄλλους. Κι ἕνα βλέμμα κι ἕνας στεναγμός ἐπιδρά στους συνανθρώπους μας. Καί ἡ ἐλάχιστη ἀγανάκτηση κάνει κακό. Νά ἔχομε μέσα στήν ψυχὴ μας ἀγαθότητα κι ἀγάπη. Αὐτά νά μεταδίδομε. Νά προσέχομε νά μήν ἀγανακτοῦμε γιά τούς ἄνθρώπους πού μᾶς βλάπτουν, μόνο νά προσευχόμαστε γι' αὐτούς μέ ἀγάπη. Ὅ,τι κι ἂν κάνει ό συνάνθρωπός μας, ποτέ νά μή σκεπτόμαστε κακό γι' αὐτόν. Πάντοτε νά εὐχόμαστε ἀγαπητικά. Πάντοντε νά σκεπτόμαστε τό καλό. [...] Όταν κακομελετᾶμε, κάποια κακή δύναμη βγαίνει ἀπό μέσα μας καί μεταδίδεται στόν ἄλλον, ὅπως μεταφέρεται ἡ φωνή μέ τά ἠχητικά κύματα, καί ὄντως ό ἄλλος παθαίνει κακό. Γίνεται κάτι σάν βασκανία, ὅταν ό ἄνθρωπος ἔχει γιά τούς ἄλλους κακούς λογισμούς... Δέν προκαλεῖ ό Θεός τό κακό ἀλλά ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων. Δέν τιμωρεῖ ό Θεός, ἀλλά ἡ δική

μας κακή διάθεση μεταδίδεται στήν ψυχὴ τοῦ ἄλλου μυστηριωδῶς καί κάνει τό κακό. Ό Χριστός ποτέ δέν θέλει τό κακό. Ἀντίθετα παραγγέλλει: *“Εὐλογεῖτε τούς καταρωμένους ὑμᾶς...”*

Μέσα μας ὑπάρχει ἕνα μέρος τῆς ψυχῆς πού λέγεται “ἠθικολόγος”. Αὐτός ό “ἠθικολόγος”, ὅταν βλέπει κάποιον νά παρεκτρέπεται, ἐπαναστατεῖ, ἐνῶ πολλές φορές αὐτός πού κρίνει ἔχει κάνει τήν ἴδια παρεκτροπή. Δέν τά βάζει ὅμως μέ τόν ἑαυτό του ἀλλά μέ τόν ἄλλον. Κι αὐτό δέν τό θέλει ό Θεός. Λέει ό Χριστός στό Εὐαγγέλιο: *“Ό οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτόν οὐ διδάσκεις; Ό κηρύσσων μή κλέπτειν, κλέπτεις;”*. Μπορεῖ νά μήν κλέπτομε, ὅμως φονεύομε. Κακίζουμε τόν ἄλλον κι ὄχι τόν ἑαυτό μας. Λέμε, π.χ. *“Ἐπρεπε νά κάνεις αὐτό. Δέν τό ἔκανες, νά τί ἔπαθες!”*. Στήν πραγματικότητα, ἐπιθυμοῦμε νά πάθει ό ἄλλος κακό. Όταν σκεπτόμαστε τό κακό, τότε μπορεῖ πράγματι νά συμβεῖ. [...] Εἶναι δυνατόν νά πεῖ κάποιος: *“ἔτσι πού φέρεται ό τάδε θά τιμωρηθεῖ ἀπ' τόν Θεό”* καί νά νομίζει ὅτι τό λέει χωρίς κακία. Δέν φαίνεται καθαρά. Εἶναι πολύ μυστικό πράγμα τί κρύβει ἡ ψυχὴ μας καί πῶς αὐτό μπορεῖ νά ἐπιδράσει σέ πρόσωπα καί πράγματα.

Ἐπάρχει μιὰ ζωὴ ἀόρατη, ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς. Αὐτὴ εἶναι πολύ ἰσχυρὴ καί μπορεῖ νά ἐπιδράσει στόν ἄλλον, ἔστω κι ἂν μᾶς χωρίζουν χιλιόμετρα... Καί χωρίς νά μιλήσομε, μπορεῖ νά μεταδώσουμε τό καλό ἢ τό κακό, ὅση κι ἂν εἶναι ἡ ἀπόσταση πού μᾶς χωρίζει ἀπ' τόν πλησίον. Αὐτό πού δέν ἐκφράζεται ἔχει συνήθως περισσότερη δύναμη ἀπ' τά λόγια.

...Ἄμα δοθοῦμε στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τότε ὅλα θά μεταβληθοῦν, ὅλα

θά μεταστοιχειωθούν, όλα θά μεταποιηθούν, όλα θά μετουσιωθούν. Ό θυμός, ή όργή, ή ζήλεια, ό φθόνος, ή αγανάκτηση, ή κατάκριση, ή άχαριστία, ή μελαγχολία, ή κατάθλιψη, όλα θά γίνουν αγάπη, χαρά, λαχτάρα, θείος έρωσ. Παράδεισος!

Νά χαίρεσθε όσα μās περιβάλλουν. Όλα μās διδάσκουν και μās όδηγοϋν στον Θεό. Όλα γύρω μας είναι σταλαγματιές τής αγάπης του Θεού. Και τά έμψυχα και τά άψυχα και τά φυτά και τά ζώα και τά πουλιά και τά βουνά και ή θάλασσα και τό ήλιοβασίλεμα και ό έναστρος οϋρανός. Είναι οί μικρές αγάπες, μέσα άπ' τις όποιες φθάνομε στη μεγάλη Αγάπη, τον Χριστό. Τά λουλούδια, για παράδειγμα, έχουν τή χάρη τους, μās διδάσκουν μέ τό άρωμά τους, μέ τό μεγαλειό τους. Μās μιλοϋν για τήν αγάπη του Θεού. Σκορποϋν τό άρωμά τους, τήν όμορφιά τους σε άμαρτωλούς και δικαίους.

Γιά νά γίνει κανείς Χριστιανός, πρέπει νά έχει ποιητική ψυχή, πρέπει νά γίνει ποιητής. «Χοντρές» ψυχές κοντά Του ό Χριστός δέν θέλει. Ό χριστιανός, έστω και μόνο όταν αγαπάει, είναι ποιητής, είναι μέσ στην ποίηση. Τήν αγάπη ποιητικές καρδιές τήν ένστερνίζονται, τή βάζουν μέσα στην καρδιά τους, τήν άγκαλιάζουν, τή νιώθουν βαθιά.

Νά έκμεταλλεύεσθε τις ώραιες στιγμές. Οί ώραιες στιγμές προδιαθέτουν τήν ψυχή σε προσευχή, τήν καθιστοϋν λεπτή, ευγενική, ποιητική. Ευπνήστε τό πρωί, νά δείτε τον βασιλιά ήλιο νά βγαίνει όλοπόρφυρος άπ' τό πέλαγος. Όταν σās ένθουσιάζει ένα ώραίο τοπίο, ένα έκκλησάκι, κάτι ώραίο, νά μή μένετε εκεί, νά πηγαίνετε πέραν αυτού, νά προχωρείτε σε δοξολογία για όλα τά ώραία, για νά ζείτε τον μόνον Όραϊον. Όλα είναι άγια, και ή θάλασσα και τό μπάνιο

και τό φαγητό. Όλα νά τά χαίρεσθε. Όλα μās πλουτίζουν, όλα μās όδηγοϋν στη μεγάλη Αγάπη, όλα μās όδηγοϋν στον Χριστό.

Νά παρατηρείτε όσα έφτιαξε ό άνθρωπος, τά σπίτια, τά κτίρια, μεγάλα ή μικρά, τις πόλεις, τά χωριά, τους ανθρώπους, τον πολιτισμό τους. Νά ρωτάτε, νά ολοκληρώνετε τις γνώσεις σας για τό καθετί, νά μή στέ-

κεστε άδιάφοροι. Αυτό σās βοηθάει σε βαθύτερη μελέτη των θαυμάσιων του Θεού. Γίνονται όλα εύκαιρίες νά συνδεόμαστε μέ όλα και μέ όλους. Γίνονται αίτιες ευχαριστίας και δεήσεως στον Κύριο του παντός. Νά ζείτε μέσα σε όλα, στη φύση, στά πάντα. Η φύση είναι το μυστικό Ευαγγέλιο. Όταν, όμως, δέν έχει κανείς έσωτερική χάρη, δέν τον ώφελεί ή φύση. Η φύση μās ξυπνάει, αλλά δέν μπορεί νά μās πάει στον Παράδεισο.

Οι Απόστολοι

π. Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου - Από το βιβλίο «Λατρευτικό Έγχειρίδιο»

Απόστολοι ονομάζονται οι Δώδεκα μαθητές του Κυρίου που ἄφησαν τὰ πάντα καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο σὲ ὅλη τὴ δημόσια διακονία του μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Στὴ συνέχεια μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔγιναν κήρυκες καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως στὸν Χριστὸ πρὸς λύτρωση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ συνέβαλαν στὴν ἐξάπλωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ.

Τὸ ἱερὸ καὶ τιμητικώτατο αὐτὸ ὄνομα δόθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο στοὺς Μαθητές Του, ὅταν διανυκτέρευσε στὸ ὄρος προσευχόμενος· τότε, «προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ’ αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ Ἀποστόλους ὠνόμασεν...» (Λουκ. σ’ , 12-13).

Οἱ Εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος, Μάρκος καὶ Ἰωάννης χρησιμοποιοῦν περισσότερο τὸ ὄνομα «οἱ Δώδεκα», ὁ δὲ Λουκᾶς καὶ Παῦλος τὸ «Ἀπόστολοι». Ἀργότερα χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις σὲ εὐρύτερη ἔννοια καὶ ονομάζονται Ἀπόστολοι καὶ ἄλλοι πλὴν τῶν Δώδεκα, (οἱ ἐβδομήκοντα), ἀλλὰ καὶ οἱ συνεργάτες αὐτῶν.

Κατάλογοι τῶν ὀνομάτων τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὑπάρχουν τέσσερις: Ματ. ι’ 2, Μαρκ. γ’ 13, Λουκ. σ’ 14 καὶ Πραξ. α’ 13. Οἱ κατάλογοι αὐτοὶ συμφωνοῦν μόνο στὸν πρῶτο, τὸν Πέτρο καὶ τὸν τελευταῖο τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη. Ἡ διαφωνία - ἀσυμφωνία τους ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν νὰ ἔχουν δυὸ ὀνόματα καὶ ἄλλοι Εὐαγγελιστὲς ἀναφέρουν τὸ πρῶτο, ἐνῶ ἄλλοι προτιμοῦν τὸ δεύτερο.

Κατὰ τὴν ἐκλογή τῶν Μαθητῶν Του, ὁ Κύριος σταμάτησε στὸν ἀριθμὸ δώδεκα, γιατί ὅπως οἱ δώδεκα υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ, οἱ δώδεκα Πατριάρχες, θεωροῦνται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, δηλαδὴ ὅλου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἔτσι καὶ

οἱ Δώδεκα αὐτοὶ πρῶτοι Μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἔγιναν οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ νέου Ἰσραὴλ, δηλαδὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ διότι τὰ δώδεκα κουδουνάκια στὸ κάτω μέρος τοῦ χιτῶνα τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρὼν ποὺ κουδούνιζαν, ὅταν βημάτιζε στὴ Σκηνή, τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους ἐδήλωναν, ποὺ ἤχησαν (κουδούνισαν) καὶ ἐκήρυξαν σὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἀπολυτρώσεως. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ὡσηε προφήτευσε ὅτι δώδεκα δρῦες θὰ ἀκολουθήσουν τὸν Θεὸ ποὺ θὰ φανεῖ στὴ γῆ.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Δώδεκα, ὁ Κύριος ἐξέλεξε καὶ τοὺς «ἐβδομήκοντα», οἱ ὁποῖοι κατὰ διαλείμματα τὸν ἀκολουθοῦσαν. Αὐτοὺς ἀπέστειλε γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος ἀπ’ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσει καὶ νὰ διδάξει (Λουκ. γ’ , 1) καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀναπαοκρίνεται πρὸς τοὺς ἐβδομήκοντα ἐκείνους Πρεσβυτέρους τοὺς ὁποῖους ὁ Μωυσῆς, κατ’ ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἐξέλεξε ὡς βοηθοὺς του. Ἀποδεικνύεται ἔτσι ὅτι τὰ παραδείγματα τῆς Παλαιᾶς εἶναι σύμφωνα μὲ τὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μεταξὺ τῶν Δώδεκα ὁ Κύριος εἶχε τρεῖς, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ στενότερο κύκλο Του καὶ παρευρίσκονταν μόνο αὐτοὶ σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, (ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαίρου, στὴ Μεταμόρφωση, στὴν προσευχὴ τῆς Γεθσημανῆ)· τὸν πρῶτο, γιατί ἀγάπησε τὸν Χριστὸ «σφόδρα»· τὸν τρίτο, γιατί ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ «σφόδρα»· καὶ τὸν δεύτερο, γιατί μπορούσε νὰ πιεῖ τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου τὸ ὁποῖο καὶ ὁ Κύριος ἤπιε.

Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι ποὺ ἐξέλεξε ὁ Κύριος γιὰ νὰ μιῆσει στὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ συνεχίσουν ἀργότερα τὸ ἔργον

Του, οὔτε μόρφωση εἶχαν οὔτε ἀπὸ ἀνώτερη κοινωνική τάξη τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προέρχονταν. Ὅλοι κατάγονταν ἀπὸ τὴν πτωχὴ καὶ καθυστερημένη πολιτιστικὰ Γαλιλαΐα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Ἦσαν ἄνθρωποι ἀπλοῖ, βιοπαλαιστὲς, ἀλιεῖς στὸ ἐπάγγελμα καὶ τελῶνες, ἀλλὰ μὲ ἀγνὰ θρησκευτικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ μὲ πίστη στὸν Θεὸ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ στὶς Μεσσιανικὲς παραδόσεις. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ἦσαν σχετικὰ εὐποροί, γιατί καὶ πλοῖο ιδιόκτητο εἶχαν καὶ γνωριμίες μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερουσαλὴμ διατηροῦσαν. Ἡ ἐξωτερικὴ τους ἐμφάνιση προξενοῦσε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι «ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται» (Πραξ. δ´, 13). Εἶχαν ὅμως τὴν Ἀποστολικότητα:

Ἦσαν αὐτόπτες καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, (γεγονὸς ποὺ συνιστᾶ τὴν ἐξωτερικὴ μαρτυρία ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων) καὶ εἶχαν τὴν ἄνωθεν κλήση καὶ ἀποστολὴ (ἐσωτερικὸ γνῶρισμα τῆς ἀποστολικότητας). Τ´ ἀνωτέρω σημαίνουν ὅτι ἡ αὐθεντία τῶν Ἀποστόλων, κατὰ τὴ δράση τους στὴν Ἐκκλησία, στηριζόταν στὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἔτσι συνέχισαν τὸ ἔργο τοῦ Διδασκάλου τους κινούμενοι διαρκῶς ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ χειροτονοῦντες κατάλληλους διαδόχους.

Αὐτοὺς τοὺς δώδεκα ἱεροὺς Ἀποστόλους ἔχουμε χρέος ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ τιμοῦμε καὶ νὰ γεραίρουμε σὰν φωστῆρες τοῦ κόσμου, κήρυκες τῆς εὐσέβειας καὶ καταλύτες τῆς πλάνης, καὶ κάνω ἀπ´ ὅλα νὰ τοὺς γνωρίζουμε.

1. Πέτρος
2. Ἀνδρέας
3. Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου
4. Ἰωάννης τοῦ Ζεβεδαίου
5. Φίλιππος
6. Βαρθολομαῖος
7. Θωμᾶς
8. Ματθαῖος τοῦ Ἀλφαίου
9. Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου

10. Σίμων ὁ Κανανίτης

11. Ἰούδας Θαδδαῖος ἢ Λεββαῖος

12. Ματθίας

Οἱ ἀνωτέρω πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ δώδεκα καὶ οἱ ἀνήκοντες στὸν εὐρύτερο κύκλο τῶν ἑβδομήκοντα, μαζὶ μὲ τὶς σεπτὲς Μυροφόρες καὶ πιστὲς ἀκόλουθες τοῦ Κυρίου, αὐτοὶ ὅλοι, ποὺ ἦσαν ἑκατὸν εἴκοσι (120) στὸν ἀριθμὸ (Πραξ. α´, 15), πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι δὲν ἐβαπτίστηκαν μὲ τὸ βάπτισμα δι´ ὕδατος, ἀλλὰ βαπτίστηκαν τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

Πρῶτον γιατί ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει φανερά ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐβάπτισε «...ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐβάπτισε, ἀλλ´ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ» (Ιω. δ´, 2) καὶ δεύτερον γιατί ὁ μὲν Πρόδρομος ἐκήρυξε λέγοντας γιὰ τὸν Κύριο: «Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί» (Λουκ. γ´, 16), ὁ δὲ Χριστὸς τὸ ἐβεβαίωσε λέγοντας: «Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας» (Πραξ. α´, 5). Ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ τοῦ Κυρίου πραγματοποιήθηκε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς:

«Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας... καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενοι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ´ ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πραξ. β´, 2-4). Γι´ αὐτὸ δὲν χρειάστηκαν ἄλλο βάπτισμα. Τὸ ἴδιο πιστοποιεῖ καὶ ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, λέγοντας ὅτι τὸ ὑπερῶν στὸ ὁποῖο κατῆλθε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐγίνε κολυμβήθρα στὴν ὁποία βαπτίστηκαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος, στὴν ἐρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἀπόστολοι βαπτίστηκαν ἀπὸ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Δροσίσετε τὴν ψυχὴ σας στὴν καλωσύνη καὶ ἀγνότητα

Τοῦτος ὁ κόσμος εἶναι ἀνάποδος. Ὅπως καὶ νὰ κάνεις, δὲν τὸν εὐχαριστᾷς. Οὔτε στὸν ἥλιο τὸν βρίσκεις, οὔτε στὸν ἴσκιό. Ὁ κάθε ἕνας λέγει τὸ κοντό του καὶ τὸ μακρὺ του. Γιὰ ὅ,τι ἐνθουσιάζεται ὁ ἕνας, γιὰ ἴδιο στενοχωριέται ὁ ἄλλος. Ἄλλη φορὰ μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν ἦταν ὅλοι σύμφωνοι, μὰ γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς τὸ καλὸ ἦταν καλὸ καὶ τὸ κακὸ, κακὸ. Τώρα ὁ καθένας ἔχει σηκώσει μιὰ παντιέρα καὶ κάνει τὸν καπετὰν Ἐναν.

Μὰ οἱ πιὸ πολλοὶ μپοδίζονται ἀπὸ τιποτένια πράγματα: ὁ ἕνας θέλει νὰ φαίνεται πιὸ «βαθυστόχαστος» ἀπὸ ὅ,τι εἶνε, ὁ ἄλλος θέλει νὰ φαίνεται μοντέρνος, νὰ μὴν τὸν πάρουνε γιὰ χωριάτη, ὁ ἄλλος φοβᾶται μὴν τὸν πάρουνε γιὰ «ἀφελῆ», γιὰ ὄχι «σοβαρόν» ἄνθρωπο, ὁ ἄλλος δὲν θέλει νὰ δυσανεστήσει κάποιον, ἕτερος κολακεύει τίς γυναῖκες καὶ κάνει τὸν «ἰππότη» μιλώντας μὲ ψεύτικη εὐγένεια κ.λπ. Ὅσοι εἶναι ἴσιοι καὶ ἀπλοῖ, δὲν ἔχουνε καμμιά σκοτούρα. Ζοῦνε μακριὰ ἀπὸ λιβανίσματα ἀπὸ πονηριὲς εἰδῶν – εἰδῶν, ἀπὸ δυσπιστίες πὺ φαρμακώνουνε τὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ σκηνοθεσίες, ἀπὸ ψευτιές. Χαίρονται γιὰ τὰ καλά, γιὰ τὰ ἀπλά, γιὰ τὰ ἀγνά, γιὰ τὰ σεμνά, γιὰ τὰ ταπεινά. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὀλοένα ταραζόνται, ὀλοένα ἐξιχνιάζουνε. Πολλοὶ κατατρίβονται μὲ πράγματα πὺ δὲν ἔχουν καμμιά σημασία. Ρωτᾶνε, νὰ ποῦμε, νὰ μάθουνε γιὰ μένα τί σοὶ ἄνθρωπος εἶμαι, πῶς εἶναι τὸ σχέδιό μου, ἂν εἶμαι θαλασσινὸς καὶ τοῦτο καὶ κεῖνο. Ἀδελφέ μου ἂν σοῦ ἀρέσει ἡ συντροφιά μου, ἔλα ἐκεῖ πὺ πηγαίνω, ἔλα νὰ νοιώσεις μαζί μου τὰ ὠραῖα ἔργα

τοῦ Θεοῦ, τὸν θησαυρὸ πὺ ἔχουνε μέσα τους κρυμμένον οἱ ἀπλοῖ ἄνθρωποι... Παράτησε πίσω σου τὴν ὑποκρισία τῆς ζωῆς κι ἔλα νὰ δροσιθεῖς στὴ βρυσούλα πὺ τρέχει κρυμμένη στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ, κοντὰ στὸ παλιὸ ἐρημοκκλησί. Τί κάθεσε κι ἐξετάζεις τὰ ἀνεξέταστα; Τί σὲ μέλλει ἂν εἶμαι τὴν ὄψη ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἐγὼ καὶ κάθε ἄλλος; Τί ρωτᾷς ἂν εἶμαι ψηλὸς ἢ κοντός, μαῦρος ἢ ἄσπρος; Σ' αὐτὰ πὺ διαβάζεις βρίσκεται ὁ ἑαυτός μου, τὸ πῶς περπατῶ, τὸ πῶς μιλῶ, δηλαδὴ ὁ σαρκικὸς ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνεῦμα ὅπως ὁ Θεός. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα νὰ σὲ ἐνδιαφέρει, αὐτὸ εἶναι πνεῦμα ὅπως ὁ Θεός. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα νὰ σὲ ἐνδιαφέρει, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθινὴ σύσταση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπάνω ἀπ' ὅλα νὰ ἀγαπάμε τὴν καλωσύνη. Νὰ χαιρόμαστε νᾶμαστε καλοὶ καὶ νοιώθουμε κοντὰ μας καλοὺς ἀνθρώπους. Κανένα πρᾶγμα δὲν εἶνε σὰν τὴν καλωσύνη. Τὸ πρόσωπό της λαμποκοπᾷ σὰν τὸν ἥλιο πὺ χρυσώνει τὴν πλάση τὸ πρῶ τῆς ἔμορφης μέρας τοῦ καλοκαιριοῦ. Τί εὐλογημένοι πὺ εἶναι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, οἱ πρόσχαροι, οἱ γλυκομίλητοι, οἱ ἀπλοῖ, οἱ ἀπονήρευτοι, οἱ πονετικοί, οἱ ταπεινοί! Τί ἀληθινὸς πλοῦτος μέσα σὲ μιὰ τέτοια καρδιά! Καὶ τί φτώχεια, τί μιζέρια, τί ἀσχήμια μέσα στὶς κακὲς ψυχές, στὶς ἐγωιστικὲς, κι' ἄς φουσκώνουνε ἀπ' ἔξω κι' ἄς παραστένουνε τὸν πλοῦσιο! Πόσο ξεκουράζεται ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴ δροσιὰ τῆς καλωσύνης καὶ πόσο κουράζεται ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὸν λίβρα τῆς κακίας.

Μὰ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι εἶνε δυστυχησμένοι, ὑποφέρουνε, τυραννιοῦνται. Ναί.

Ὁ σατανᾶς τοὺς βασανίζει, τοὺς ρίχνει σὲ συμφορές. Μὰ ἔτσι γίνονται ἀκόμα πιὸ καθαροί, σὰν τὸ χρυσάφι ποὺ πέφτει στὸ χωνευτήρι. Ζοῦνε φτωχικά, μακρὰ ἀπὸ δόξες, κρυμμένοι, μὰ ζοῦνε ἀληθινά. Νὰ μὴν ζεῖς βουτηγμένος μέσα στὴν ψευτιά. Αὐτὸ εἶνε ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς «Τί θὰ ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπο ἂν κερδίσει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ζημιωθεῖ τὴν ψυχὴ του;» Αὐτός, ὁ φτωχός, ὁ παραπεταμένος, κέρδισε τὴν ψυχὴ του. Ἀφοῦ κέρδισε τὴν ψυχὴ του, τί ἔχασε; Ὅ,τι ἔχασε εἶνε τιποτένιο μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ κέρδισε. Κι' ὁ ἄλλος ὁ χοντροπετσιασμένος ἀπὸ τὴ σαρκική καλοπέραση, ἀπὸ τὰ σπόρ, ἀπὸ τὰ λουτρά, ἀπὸ τίς γυναῖκες, ἀπὸ τίς διάφορες ματαιότητες, τί κέρδισε ἄραγε, ἀφοῦ ἔχασε τὴν ψυχὴ του; Πόσοι καὶ πόσοι ὕστερα ἀπὸ μιὰ ζωὴ γεμάτη λογιῆς-λογῆς σαρκικὲς ἀπολαύσεις, κοσμικὲς τυμπανοκρουσίες, πλούτη, ρεκλάμες κ.λπ., ἔρχονται σ' ἕναν λογαριασμὸ καὶ ξεζαλίζονται ἀπ' αὐτὰ τὰ σπιρτόζα πιστὰ καὶ νοιώθουνε τὴ γύμνια τους καὶ ζητᾶνε τὸν ἑαυτό τους ποῦ βρίσκεται; Μὰ δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐρημιά, ξέρακας τῆς ἀπελπισίας ζώνει τοὺς ἐγωιστές! Τρομάζουνε μὲ τὴ μοναξιά τους μόλις τὴ νοιώσουνε. Ἀπὸ πάνω τους ὁ οὐρανὸς εἶναι ἔρημος, ἀδειανός, ἡ γῆ ἔρημη, οἱ ἄνθρωποι καρδιὲς ἔρημες, γιατί ποτέ τους δὲν γνοιασθήκανε γι' αὐτές, καὶ ἔτσι κόπηκε κάθε τρυφερὴ ἀνταπόκριση μαζί τους. Στὸ τέλος καταλαβαίνουμε οἱ τέτοιοι πὼς μὲ τὰ λεπτὰ δὲν ἀγοράζονται ὅλα τὰ πάντα. Καὶ πὼς, ἴσια-ἴσια, ὅσα δὲν ἀγοράζονται μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ εἶνε ποὺ ἔχουνε τὴν πιὸ μεγάλη ἀξία. Καὶ πὼς ἀπ' αὐτὰ ἔχουνε μεγάλη ἀνάγκη, ἀπ' αὐτὰ ποῦ

δὲν ἀγοράζονται. Σὲ ποιὸ μέρος πουλᾶνε τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἀπλότητα, τὴν κρυφὴ χαρὰ ποὺ νοιώθει ὁ ἄνθρωπος κοντὰ στὸν Θεὸ σὲ στιγμὴ ποὺ ζεῖ κρυμμένος ἀπὸ τὸν κόσμον, τὴν πραότητα, τὴν ἀγάπη; Δὲν τὰ πουλᾶνε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μαγαζιά κι' ἀπὸ τὰ παζάρια γιὰ τὸ διάφορο, τὴν ἀπονία γιὰ τοὺς ἄλλους, τὴν ψευτιά κάθε λογῆς, κι' ὅσα πᾶνε μαζί μ' αὐτά, δηλαδὴ τὸν ἐγωισμό, τὴν περηφάνεια, τὴν καταλαλιά μ' ἕναν λόγο τὸ χοντροπέτσιασμα τῆς ψυχῆς.

Τί μεγαλομανία σ' ἔχει πιάσει, ἀδελφέ μου, καὶ δὲν βρίσκεις ἡσυχία καὶ χτίζεις πατώματα ἀπάνω στὰ πατώματα, κι' ἔχεις δυὸ τρία αὐτοκίνητα καὶ κότερα καὶ κάθε λογῆς μάταια πράγματα! Ὑρίσε καὶ κύτταξε καὶ τὸν ἀδελφὸ σου, νὰ δροσισθεῖ ἡ ψυχὴ σου μὲ τὴν εὐλογημένη καλωσύνη, ποὺ τὴν ξεράνανε τὰ τσιμέντα, οἱ ψεύτικες κουβέντες, οἱ συμφεροντολογικὲς παρέες, οἱ συνοφρωμένες ἀξιοπρέπειες. Ἄν δὲν μπορείς νὰ κάνεις θυσίες, τουλάχιστον νὰ συχαθεῖς τὴν ἀδικία. Μὴν ἀδικεῖς. Ἡ ἀδικία εἶναι σιχαμερὴ στρίγγλα, χωρίστρα τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρωποκτονία σὰν τὸν πατέρα της τὸν σατανᾶ.

Τί θὰ δίνανε πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς, ποὺ κερδίσανε τὸν κόσμον καὶ χάσανε τὴν ψυχὴ τους, γιὰ νὰ νοιώσουνε ὅ,τι νοιώθουνε οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν χάσανε τὴν ψυχὴ τους! Ἄν τύχει νὰ ξεκόψει κανένας τέτοιος ἀπὸ ψεύτικη παρέα του καὶ βρεθεῖ στὴ συντροφιά τῶν ἀπλῶν, τῶν ἀχάλαστων, νοιώθει πὼς ζεῖ ἀληθινὰ καὶ σὰν ἀπογευθεῖ τὰ ἀγνὰ αἰσθήματα ὕστερα ἀπὸ τὴ ψευτιά, καταλαβαίνει τέτοια χαρὰ, ποὺ κάνει σὰν

Συνέχεια στὴ σελ. 13

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

Άρχ. Στεφάνου Κατέ, εφημερίου Ί. Μ. Ν. Ευαγγελισμού τῆς Θεοτόκου Λέρου

Η αἵρεση τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή ἀπὸ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ τὸ φωτισμὸ τῶν Ἀποστόλων (Πράξ. 2, 1-13). Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι ὅτι ἡ πεντηκοστιανὴ κίνηση δέν ἔχει καμιά σχέση οὔτε μὲ τὸ θαυμαστὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε μόλις τὸν περασμένο αἰῶνα. (19 αἰῶνες μετὰ τὴν Πεντηκοστή, τὴν ὁποία καπηλεύεται πνευματικά) καὶ κατὰ τὴν ὁποία θεμελιώθηκε ἡ Ἐκκλησία ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

βει γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου. Ἄλλωστε ἐάν συμβαίνει αὐτὸ πού πιστεύουν οἱ Πεντηκοστιανοί, τότε ἐκτός ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους θὰ ἐμφανίζονταν φαινόμενα γλωσσολαλίας

καὶ στό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού ἄκουγαν τὸ κήρυγμά τους καὶ πίστεψαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάτι τέτοιο ὅμως δέν ἀναφέρεται πουθενά στὴν Ἁγία Γραφή.

β. Ἡ Γλωσσολαλία τὴν ὁποία προβάλλουν τόσο πολὺ οἱ Πεντηκοστιανοί εἶναι ἀπλὰ ἓνα στοιχεῖο ἐντυπωσιασμοῦ καὶ παραπλάνησης. Οἱ Ἀπόστολοι τότε κήρυτταν, καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ διαφόρων Ἐθνικότητων ἀκροατές τους καταλάβαιναν τὸ κήρυγμα στὴ γλώσσα τους. Οἱ Πεντηκοστιανοί σήμερα περιορίζονται στό νὰ βγάζουν ἄναρθρες καὶ ἀκατανόητες κραυγές ἢ ἀσύντακτες φράσεις συνοδευόμενες τίς περισσότερες φορές μὲ σπασμούς τοῦ σώματος, θεωρώντας ὅτι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα Θεοῦ φωτισμοῦ.

Εἶναι χωρισμένοι σέ πολλές ὁμάδες ὅπως: Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς, Ἐλευθέρη Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς, Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τῆς Πεντηκοστῆς, Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία τοῦ πλήρους Ευαγγελίου κ.ἄ., οἱ ὁποῖες μεταξὺ τους ἔχουν ἐλάχιστες διαφορές ἀλλὰ ἔχουν κοινὴ Προτεσταντικὴ δογματικὴ βάση (Υπολογίζεται ὅτι σήμερα στὴν Ἑλλάδα δρῶν περισσότερες ἀπὸ 20 Πεντηκοστιανές ὁμάδες).

Τί Πιστεύουν

α. Πιστεύουν ὅλες αὐτές οἱ αἰρετικές ὁμάδες, πέραν τῶν ἄλλων, ὅτι ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πραγματοποιεῖται προσωπικά σέ κάθε «πιστὸ», γεγονός τὸ ὁποῖο, ὅπως ἰσχυρίζονται, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παρατηροῦνται διάφορα θαυμαστά φαινόμενα, ὅπως γλωσσολαλία, προφητεία, θεραπείες κ.λπ. κατ' ἀντιστοιχία τοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅμως τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς δέν εἶναι ἐπαναλαμβανόμενο οὔτε περιοδικὸ φαινόμενο ἀλλὰ συνέ-

γ. Οἱ ποιμένες τῶν Πεντηκοστιανῶν μπαίνουν συχνά στόν πειρασμὸ νὰ προφητεύουν διάφορα γεγονότα καὶ νὰ ὀρίζουν (ὅπως καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά) ἡμερομηνίες, ὅπως π.χ. γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ ἀντιχρίστου, τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἐκκλησίας κ.λπ. καὶ φυσικὰ διαψεύδονται.

δ. Ἐρμηνεύουν τὴν Ἁγία Γραφή κατὰ γράμμα, μάλιστα κάποιες ὁμάδες φθάνουν στό σημεῖο νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει χέρια πόδια κ.λπ.

ε. Θεωροῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία 2-3 αἰῶνες μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποστάτησε ἀπὸ τὸ θέλημά Του γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀποκαλοῦν «πόρνη». Πιστεύουν στὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ χιλιετὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ (ὅπως καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά),

Δροσίσετε τήν ψυχή σας στήν καλωσύνη καί ἀγνότητα

δηλαδή ὅτι λίγο πρίν τήν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ Χριστός θά κατεβεί ἀπό τόν οὐρανό θά ἀρπάξει ἐκείνους πού Τόν πιστεύουν (δηλαδή μόνο τούς Πεντηκοστιανούς) γιά νά μή ζήσουν τή μεγάλη θλίψη τῆς περιόδου ἐκείνης καί μετά τή συντριβή τοῦ ἀντιχρίστου θά ἐπιστρέψουν στή γῆ καί θά ζήσουν τή χιλιετή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

στ. Δέν τιμοῦν τούς Ἁγίους καί τή Θεοτόκο, γιά τήν ὁποία ὑποστηρίζουν ὅτι δέν ἦταν Ἀειπάρθενος ἀλλά μετά τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ γέννησε καί ἄλλα παιδιά.

ζ. Θεωροῦν τήν προσκύνηση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, εἰδωλολατρία καί σκοπίμως παραβλέπουν τήν Ὁρθόδοξη θέση ὅτι «Ἡ τιμή τῆς Εἰκόνος εἰς τό πρωτότυπον διαβαίνει».

η. Ἔχουμε ὅμως καί Πεντηκοστιανές ὁμάδες ὅπως ἡ «Κοινωνία Μαθητῶν Χριστοῦ» (Τό νέο ὄνομα εἶναι: Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ) καί «Χριστιανικό Κέντρο – Σταυροδρόμι» οἱ ὁποῖες δραστηριοποιοῦνται καί στήν Ἑλλάδα καί οἱ ὁποῖες εἶναι Ἀντί-Τριαδικές, δέν ἀποδέχονται δηλαδή τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγ. Τριάδος ἀλλά μόνο ἕναν ἀπρόσωπο Θεό ἢ μόνο τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλες αὐτές οἱ αἰρετικές ὁμάδες μέ διαφορούς τρόπους, μέ τό ραδιοσταθμό «Χριστιανισμός» καί μέ τήν ἐφημερίδα «Χριστιανισμός» καί πολλά ἄλλα ἔντυπα καί μέσω τοῦ διαδικτύου, προσπαθοῦν νά προσελκύσουν πιστούς ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Τίς περισσότερες φορές ἐξαπατῶνται ἄνθρωποι μέ ἀγαθές μέν προθέσεις ἀλλά μέ ἄγνοια γιά τίς ἀλήθειες τοῦ εὐαγγελίου καί τίς πραγματικές θέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει Ἀποστολική διαδοχή, ἔχει ἱστορικό καί πνευματικό δεσμό μέ τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς καί τηρεῖ ἀπαρέγκλιτα τίς ἀρχές τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Διαφωτιστικά βιβλία γιά τήν αἵρεση τῶν Πεντηκοστιανῶν: π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου - Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία, π. Βασιλείου Γεωργόπουλου - Πεντηκοστιανῶν κακοδοξίες, Δημητρίου Κόκορη - Πεντηκοστιανισμός. Αἵρεσις καί πλάνη κ.ἄ.

τὸν ἄνθρωπο πού ξαναγεννήθηκε, σὰν τυφλὸς πού εἶδε τὸ φῶς του. Κάτι τέτοιο δὲν ξεκολλᾶνε πιά οἱ κακόμοιροι ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν ἀπλῶν, τῶν γκαρδικῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεμακρύνει ἀπὸ τὰ ψεύτικα πρέπει νᾶχει λίγη ψυχή. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς ψευτιά. Ὁ ἄμμος τῆς Σαχάρας, ὄση βροχὴ κι' ἂν πέσει ἀπάνω του, δὲν φυτρώνει τίποτα.

Ἄν πεῖς πάλι σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχοὺς, νὰ περάσει μισὴ ὥρα μέ τὴν παρέα τῶν κοσμικῶν, καλύτερα ἔχει νὰ τὸ βάλεις στὸ μπουντρούμι, παρὰ νὰ βλέπει καὶ ν' ἀκούγει ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα κομπλιμέντα, τίς ἀνάλατες συζητήσεις, τὰ κρύα χωρατά. Στὴ συναναστροφή πού κάνουνε αὐτοὶ οἱ ψευτισμένοι, θαρρεῖς πῶς τοὺς χωρίζει ἕνας τοῖχος τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, πού ζοῦνε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, νοιώθουνε πῶς οἱ καρδιές τοὺς γίνονται ἕνα, πῶς ἀκουμπᾶ ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον καὶ ξεκουράζεται. Ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπιέται, χαίρεται καὶ δίνει χαρά. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων στέκεται ὁ διάβολος καὶ τοὺς κάνει νὰ μιλᾶνε ὀλοένα γιὰ λεφτὰ καὶ γιὰ τὰ ὅμοια, γιὰ νὰ μὴ γροικῆσουνε οὔτε τὸ φαγὶ πού τρῶνε. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν ταπεινῶν στέκεται ὁ Θεός, κι' ὅλα εἶνε εὐλογημένα.

Πετάξετε ἀπὸ πάνω σας τὴν ψευτιά. Ἀνοίξετε τὰ πανιά, νὰ τὰ φουσκώσει ὁ καθαρὸς ἀγέρας τοῦ πελάγου. Νὰ δροσιθεῖ ἡ ψυχή σας, νὰ νοιώσετε πῶς ζητᾶ ἀληθινὰ κι' ὄχι ψεύτικα.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΟΣΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ (ΠΑΝΑΓΗ ΜΠΑΣΙΑ)

Μέ μεγαλοπρέπεια εορτάστηκε στήν Κάλυμνο ή μνήμη τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου τοῦ νέου, τοῦ ἐπικαλουμένου Παναγῆ Μπασιά.

ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΟΣΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ

Ὁ Μητροπολίτης μας πρό τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου τοῦ νέου, τοῦ ἐπικαλουμένου (Παναγῆ) Μπασιά, καθηγίασε μέ τό ἅγιο Μύρο Εἰκόνα τοῦ Ὁσίου καί τήν παρέδωσε στόν Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Παναγίας Κεχαριτωμένης Χώρας Πρωτοπρεσβύτερο Ἀμφιλόχιο Σακαλλέρο μέ τήν διάπυρο εὐχή ὅπως ὁ Ὁσιος προστατεύει ἀπό παντός κακοῦ τόν εὐσεβῆ Καλυμνιακό λαό.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 6 Ἰουνίου 2010 στόν Ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς Παναγίας Χώρας τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου συμπροσευχομένου τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀθικαρνασσοῦ κ. Ἐμμανουήλ καί σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Νήσου.

Ἀπό ἐνωρίς εἶχαν κατακλύσει τόν Ναό εὐσεβεῖς προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι ἐτίμησαν τήν ἑορτή τοῦ Ὁσίου ἀλλήλα καί τά ὀνομαστήρια τοῦ Μητροπολίτου μας, ὁ ὁποῖος χάριτι Θεῆ φέρει τό ὄνομα τοῦ Ὁσίου Πατρός Παΐσιου.

Μετά τόν Ἑσπερινό, στόν ὁποῖο ἔψαλλαν οἱ μαθητές καί οἱ μαθήτριες τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὑπό τās διευθύνσεις τοῦ Διευθυντοῦ

τῆς Σχολῆς κ. Γεωργίου Χατζηθεοδώρου, Ἄρχοντος Μαῖστορος τῆς Μ.Χ.Ε. καί τῶν καθηγητῶν Γεωργίου Καραφύλλη, Εἰρήνης Κουκουβά, Κουμπαρά Ἄτσα μετά τῆς χορείας ἱεροψαλλτῶν τῆς Νήσου, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου π. Ἰωάννης Χαλικίτης προσεφώνησε τόν Μητροπολίτη μας ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Νήσου λίαν εὐστόχως ἀποδώσας τήν ἀγάπη τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου πρὸς τόν Μητροπολίτη.

Στό τέλος, εὐχαρίστησε τόν Διευθυντή τῆς Σχολῆς, τοὺς καθηγητές καί τοὺς μαθητές καί μαθήτριες τῆς Σχολῆς, πού ἔψαλλαν καί ὕμνησαν τήν μεγάλη μορφή τοῦ ταπεινοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου καί ἔψαλλαν καί τόν Πολυχρονισμό του.

Ὁ Μητροπολίτης μας εὐχαρίστησε συγκινημένος τό ἐκκλησίασμα ὅλο, πού τοῦ εὐχήθηκε «ἔτη πολλὰ» καί «καλό Παράδεισο». Στό προαύλειο τοῦ Ναοῦ ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ π. Ἀμφιλόχιος Σακαλλέρος μετά τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῶν κυρίων καί δεσποινίδων τῆς Ἑνορίας προσέφεραν γλυκίσματα καί ἀναψυκτικά στό ἐκκλησίασμα.

Ὁ Μητροπολίτης μας ἀπευθυνόμενος στόν Πρωτοσύγκελλο, στόν εὐαγῆ Κλήρο καί σέ ὀλόκληρο τό ἐκκλησίασμα εὐχαρίστησε πάντας καί δεήθηκε ὅπως «Κύριος ὁ Θεός, διά πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παΐσιου, χαρίζη πλοῦσια τά ἀγαθὰ Του σέ ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν καί στίς προσφιλεῖς οἰκογένειές σας στήν δύσκολη ἐποχή πού ζοῦμε».

Δέν παρέλειψε νά ἀναφερθεῖ καί στοὺς

όπου γής εύρισκομένους Καλυμνίους, Λερίου, Άστυπαλίτας καί Δωδεκανησίους, οί όποιοι πολλοί πηλώς έκδηλώνουν τήν άγάπη τους προς τό πρόσωπό του.

Τό πρωί τής Δευτέρας 7-6-2010, ό Μητροπολίτης μας έτέλεσε μετά του Διακόνου Νικολάου τήν Θεία Λειτουργία στον Έερό Ναό Άγίου Ίωάννου του Θεολόγου Καλυμνίου συμπροσευχομένων του Θεοφιλεστάτου, του Έερού Κλήρου καί πολλοί πηθούς έκκλησιάσματος.

Τούς χορούς έπλησιώσαν οί ψάλται: ό Λαμπαδάριος του Έερού Ναού κ. Θέμελης Γάργαλης, ό Άρχοντας τής Μ.Χ.Ε. Άκτουάριος κ. Ήλίας Πηγούνιας, ό πολίός των έεροσαητών κ. Διονύσιος Σπυρόπουλος, ό κ. Παντελής Σπυρόπουλος, οί όποιοι μέ βυζαντινό ύφος άπέδωσαν τίς έερές ύμνωδίες καί τήν Θεία Λειτουργία.

Στό τέλος εύχαρίστησε τούς παρευρισκομένους άηλλά καί πάντα τά πνευματικά

αυτού τέκνα τά έκτός Καλυμνίου διά τήν άγάπη καί άφοσίωσή τους στο πρόσωπο του Μητροπολίτου μας.

Στήν αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του Ναού ό Προϊστάμενος π. Νικόλαος Καζαβούλης, τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο καί οί κυρίες καί δεσποινίδες τής Ένορίας δεξιώθηκαν τον Σεβασμιώτατο, τον Θεοφιλέστατο, τούς αιδεσιμωτάτους Έερεϊς καί τό έκκλησίασμα προσφέροντες τον πατροπαράδοτο καφέ μετά πολλών νησισίμων γλυκών καί έδεσμάτων.

Ό Μητροπολίτης εύχαρίστησε καί πάλη τον π. Νικόλαο καθώς καί τίς κυρίες καί δεσποινίδες γιά τήν προσφορά τους καί τήν άγάπη τους προς τον Σεβασμιώτατο.

Τόν Έσπερινό καί τήν Θεία Λειτουργία άπεθανάτισαν οί καηλιτέχνες Κώστας Βογιατζής, Νικόλαος Μαμάκας, Μάμας Χαράμαντας καί Άργύρης Γεωργαντής, τούς όποίους καί εύχαρίστησε ό Μητροπολίτης.

ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Τό Ίσιδώρειο Γηροκομείο ευχαριστεί θερμά τούς κάτωθι για τὰ υλικά αγαθά που προσέφεραν στο Ίδρυμα: Γιαννουκά Γεώργιο, Φιλιππίδη Σταμάτη, Κασδοβασίλη Κων/νο, Σαμίου Ειρήνη, Πετσάλη Άγγελική, Καρανικόλα Δημήτριο, Γρύλλη Στυλιανή, Κασδοβασίλη Δέσποινα, Ήσυχου Έλπινίκη, Φασόλη Ειρήνη, Φασόλη Γεώργιο.

Γιά Φιλόπτοχο: Ί Ν Άγιου Γεωργίου 100, Νομική Ψαρρά 80, Καλοτίνα Κλωνάρη 200, Ί. Ν Άγίας Τριάδος Ποθαίας 300, οικ.πατρός Άπ. Χατζηνικολάου 100, οικ. Καλοδούκα-Καμπούρη 100.

Γιά Τράπεζα Άγάπης: Γεώργιο Αύγουστινο 50, Αικ. Σπυροπούλου 50, Μαρία Κάννη 30, Αικ. Κουτούζη 50, Κατίνα Κυπραίου 100, Έλένη Γονιού 200, Χρυσούλα Δοϊτσιδου 100, Πολυξένη Καλαϊτζή 20, Θέμις Μπιλήρη 20, Περλέγκο Βασίλειο 10, Κουλιιά Ίωάννη ιατρό 50, Φωτεινή Ρέβελα-Ζαΐρη 50 εις μνήμην Ίω. Ζαΐρη, Άννα Π. Λαμπύρη 100 εις μνήμην Μ. Κουντούρη, οικ. Νικολάου Ίακώβου και Έμμ. Γρύλλη 300 εις μνήμην Μ. Κουντούρη, Άναγνωστήριον Καλύμνου ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ 100, Καλλιόπη Ζερβού 300.

Γιά Τράπεζα Άγάπης εις μνήμην Τότας Βαλληνάκη: Λύκειο Έλληνίδων, παραρτ. Καλύμνου 100, Μίλτ. Χαρατσάρη 300, Παναγιώτη Μπερνίτσα 1000, Δημ. Χαρατσάρη 100, Άγγελική Μαραγκού 100, Μιρασγέζης 1000.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Για δεύτερη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** τής μητροπόλεώς μας, άναγνωρισμένη από τό Ύπουργείο Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής τής Σχολής είναι ό **Άρχων Μαΐστωρ** του Οίκουμενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ΄ Θεοδώρου** και διδάσκουν άφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής και ιεροψάλτες του νησιού μας. Σκοπός τής Σχολής είναι ή διάδοση τής πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτών, ικανών νά πληρώσουν τά ανάλογια των ιερών ναών τής μητροπόλεώς μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ την βοήθεια του Θεού, την έπιστασία του μητροπολίτου μας και την συγκινητική προσφορά των έθελοντριών γυναικών και των δωρητών, συνεχίζεται για τέταρτη χρονιά τό έργο **τής Τράπεζας Άγάπης**, μέσα από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 120 άδελφοί μας, που έχουν ανάγκη.